

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nyolcadik tanács)

2019. december 11.*

„Fellebbezés – Állami támogatások – Alumíniumgyártás – A villamosenergia-szolgáltatásra vonatkozó, szerződéssel biztosított kedvezményes díjszabás – A támogatást a belső piaccal összeegyeztethetőnek nyilvánító határozat – A szerződés megszüntetése – A megszüntetésből eredő joghatásoknak ideiglenes intézkedés útján bírósági határozattal való felfüggesztése – A támogatást jogellenesnek nyilvánító határozat”

A C-332/18. P. sz. ügyben,

a **Mytilinaios Anonymos Etairia – Omilos Epicheiriseon** (székhelye: Maroussi [Görögország], korábban Alouminion tis Ellados VEAE, képviselik: N. Korogiannakis, N. Keramidas, E. Chrysafis, D. Diakopoulos és A. Komninos dikigoroi, valamint K. Struckmann Rechtsanwalt)

fellebbezőnek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2018. május 21-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a többi fél az eljárásban:

az **Európai Bizottság** (képviselek: A. Bouchagiar és E. Gippini Fournier, meghatalmazotti minőségben)

alperes az elsőfokú eljárásban,

a **Dimosia Epicheirisi Ilektrismou AE (DEI)** (székhelye: Athén [Görögország], képviselik: E. Bourtzalas és D. Waelbroeck avocats, valamint C. Synodinos, H. Tagaras és E. Salaka dikigoroi)

beavatkozó fél az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (nyolcadik tanács),

tagjai: L. S. Rossi tanácselnök, J. Malenovský és F. Biltgen (előadó) bírák,

főtanácsnok: G. Pitruzzella,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2019. szeptember 5-i tárgyalásra,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

* Az eljárás nyelve: görög.

meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Fellebbezésével a Mytilinaios Anonymos Etairia – Omilos Epicheiriseon az Európai Unió Törvényszéke 2018. március 13-i Alouminion kontra Bizottság ítéletének (T-542/11 RENV, nem tették közzé, a továbbiakban: megtámadott ítélet, EU:T:2018:132) hatályon kívül helyezését kéri, amely ítéletben a Törvényszék elutasította a Görögország által az Aluminium of Greece SA-nak nyújtott C 2/10 (korábbi NN 62/09) számú állami támogatásról szóló, 2011. július 13-i 2012/339/EU bizottsági határozat (HL 2012. L 166., 83. o., a továbbiakban: vitatott határozat) megsemmisítése iránti keresetét.

A jogvita előzményei

- 2 Az Alouminion tis Ellados AE, amelynek egymást követően az Alouminion AE, az Alouminion tis Ellados VEAÉ és a Mytilinaios Anonymos Etairia – Omilos Epicheiriseon a jogutódja lett (a továbbiakban megkülönböztetés nélkül: fellebbező) Görögországban alumíniumgyártással foglalkozik.
- 3 1960-ban a fellebbező szerződést kötött (a továbbiakban: 1960. évi szerződés) a Dimosia Epicheirisi Ilektrismou AE (DEI) villamosipari állami vállalkozással, amelynek értelmében vele szemben a villamosenergia-szolgáltatásra kedvezményes díjszabást alkalmaztak (a továbbiakban: kedvezményes díjszabás).
- 4 Az 1960. évi szerződés 2. cikkének (3) bekezdése akként rendelkezett, hogy a szerződés egymást követő ötéves időszakokra hallgatólagosan meghosszabbodik, kivéve ha azt valamelyik fél kétéves felmondási idővel, térítvevényes ajánlott levélben megszünteti.
- 5 A fellebbező által a görög állammal kötött és 1969-ben egy törvényerejű rendelettel (a továbbiakban: 1960. évi törvényerejű rendelet) jogszabályi szintre emelt megállapodás értelmében az 1960. évi szerződésnek 2006. március 31-én meg kellett szünnie, kivéve ha azt a törvényerejű rendelet rendelkezéseinek megfelelően meghosszabbítják.
- 6 Az Alouminion tis Ellados AE vállalkozás számára nyújtott vitatott támogatásról, az NN 83/91. sz. támogatásról szóló, 1992. január 23-i SG (92) D/867 határozatával (a továbbiakban: 1992. évi határozat) az Európai Bizottság megállapította, hogy az ezen vállalkozásnak biztosított kedvezményes díjszabás a belső piaccal összeegyeztethető állami támogatásnak minősült.
- 7 „Az [EUMSZ 107. és 108. cikkben] foglalt rendelkezések keretén belül az állami támogatások engedélyezése – Olyan esetek, amelyekkel kapcsolatban a Bizottság nem emel kifogást” című, 2002. október 16-i határozatával (HL 2003. C 9., 6. o.) a Bizottság jóváhagyta a Görög Köztársaság által a villamos energia ágazatban nyújtott támogatást (a továbbiakban: 2002. évi határozat).
- 8 2004 februárjában a DEI közölte a fellebbezővel azon szándékát, hogy meg kívánja szüntetni az 1960. évi szerződést, és a szerződéses rendelkezéseknek megfelelően 2006. április 1-jétől kezdve nem alkalmazta vele szemben a kedvezményes díjszabást.
- 9 A fellebbező a hatáskörrel rendelkező nemzeti bíróságok előtt vitatta a szerződés említett megszüntetését.
- 10 A 2007. január 5-i végzésében (a továbbiakban: az ideiglenes intézkedés tárgyában hozott első végzés) az ideiglenes intézkedés tárgyában eljáró Monomeles Protodikeio Athinon (athéni egyesbíróság, Görögország) ideiglenes jelleggel és *ex nunc* hatállyal felfüggesztette az ezen

megszüntetésből eredő joghatásokat. E bíróság úgy ítélte meg, hogy az említett megszüntetés az 1960. évi szerződésben foglalt kikötések és az alkalmazandó nemzeti jogi háttér alapján nem volt érvényes.

- 11 A DEI vitatta az ideiglenes intézkedés tárgyában hozott első végzést a Polymeles Protodikeio Athinon (athéni helyi bíróság, Görögország) előtt, amely szintén ideiglenes intézkedés tárgyában eljárva, 2008. március 6-án meghozott végzésében *ex nunc* hatállyal helyt adott az 1960. évi szerződés és a kedvezményes díjszabás alkalmazásának megszüntetésére irányuló kérelmének.
- 12 Ily módon a 2007. január 5-től 2008. március 6-ig tartó időszakban (a továbbiakban: érintett időszak) a fellebbező továbbra is élvezte a kedvezményes díjszabást.
- 13 2008 júliusában a Bizottsághoz többek között a kedvezményes díjszabásra vonatkozóan több panaszt nyújtottak be. A Bizottság 2010. január 27-i levelében értesítette a Görög Köztársaságot azon határozatáról, hogy megindítja az EUMSZ 108. cikk (2) bekezdése szerinti eljárást, és felhívta az érdekelt feleket, hogy a határozat közzétételétől számított egy hónapos határidőn belül tegyék meg észrevételeiket.
- 14 Az említett határozatot 2010. április 16-án közzétették az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* (HL 2010. C 96., 7. o.).
- 15 E határozatban a Bizottság kétségeit fejezte ki azzal kapcsolatban, hogy a DEI által a fellebbezővel szemben az érintett időszakban alkalmazott kedvezményes díjszabás ugyanazon a szinten volt-e, mint a Görögországban székhellyel rendelkező, a nagyfeszültségű villamos energia többi nagyipari fogyasztójával szemben alkalmazott díjszabás, mivel a kedvezményes díjszabás alkalmazását, amelynek 2006. március 31-én meg kellett volna szünnie, az ideiglenes intézkedés tárgyában hozott első végzés meghosszabbította.
- 16 A Görög Köztársaság, a fellebbező és a DEI megküldték észrevételeiket a Bizottságnak.
- 17 A vitatott határozattal a Bizottság megállapította, hogy a Görög Köztársaság az érintett időszak során, a kedvezményes díjszabás alkalmazásával jogellenesen 17,4 millió euró összegű állami támogatást nyújtott a fellebbezőnek. Tekintettel arra, hogy ezt a támogatást az EUMSZ 108. cikk (3) bekezdésének megsértésével ítélték oda, és ezért az a belső piaccal összeegyeztethetetlen volt, a Bizottság arra kötelezte a Görög Köztársaságot, hogy azt téríttesse vissza a fellebbezővel.

A Törvényszék előtti eljárás és a 2014. október 8-i Alouminion kontra Bizottság ítélet (T-542/11, EU:T:2014:859)

- 18 A Törvényszék Hivatalához 2011. október 6-án benyújtott keresetlevelével a fellebbező a vitatott határozat megsemmisítése iránti keresetet terjesztett elő. A fellebbező keresete alátámasztása érdekében tíz jogalapra hivatkozott.
- 19 2014. október 8-i Alouminion kontra Bizottság ítéletében (T-542/11, EU:T:2014:859) a Törvényszék helyt adott e kereset első jogalapjának és megsemmisítette a vitatott határozatot, azonban nem határozott a felhozott többi jogalapról.

A Bíróság előtti eljárás és a megtámadott ítélet

- 20 A Bíróság Hivatalához 2014. december 18-án benyújtott fellebbezésében a DEI az említett ítélettel szemben fellebbezést terjesztett elő.

- 21 2016. október 26-i DEI és Bizottság kontra Alouminion tis Ellados ítéletével (C-590/14 P, EU:C:2016:797) a Bíróság hatályon kívül helyezte a 2014. október 8-i Alouminion kontra Bizottság ítéletet (T-542/11, EU:T:2014:859), az ügyet visszautalta a Törvényszék elé, a költségekről pedig nem határozott.
- 22 A Bíróság ezen ítéletét követően a Törvényszék megvizsgálta a fellebbező által a keresetlevelében felhozott második, harmadik, negyedik, ötödik, hatodik, hetedik, nyolcadik, kilencedik és tizedik jogalapot, amelyekről a 2014. október 8-i Alouminion kontra Bizottság ítéletében (T-542/11, EU:T:2014:859) nem határozott.
- 23 Konkrétabban az ötödik és a hetedik jogalap a következőképpen foglalható össze.
- 24 Ötödik jogalapjával, amely három részből állt, a fellebbező a Bizottsággal szemben az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének megsértését kifogásolta.
- 25 Az első részben a fellebbező arra hivatkozott, hogy a kedvezményes díjszabás nem minősült az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett előnynek. A második részben a fellebbező lényegében e díjszabás szelektív jellegét vitatta. A harmadik részben a fellebbező azt róttta fel a Bizottságnak, hogy az tévesen értékelte a kedvezményes díjszabás hatásait, mivel ez a díjszabás álláspontja szerint nem érintette a tagállamok közötti kereskedelmet és nem is torzította a versenyt.
- 26 A hivatkozott hetedik jogalap a védelemhez való jog megsértésén alapult.
- 27 A megtámadott ítéletben a Törvényszék a fellebbező által keresetének alátámasztására felhozott összes jogalapot elutasította, következésképpen a keresetet teljes egészében elutasította.

A felek kérelmei a Bíróság előtt

- 28 Fellebbezésével a fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, döntsön a jogvitáról, semmisítse meg a vitatott határozatot és a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.
- 29 A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság e fellebbezést mint megalapozatlant utasítsa el, és a fellebbezőt kötelezze a költségek viselésére.
- 30 A DEI azt kéri, hogy Bíróság teljes egészében utasítsa el az említett fellebbezést, és a fellebbezőt kötelezze a költségek viselésére.

Az eljárás szóbeli szakaszának újbóli megnyitása iránti kérelemről

- 31 A Bíróság Hivatalához 2019. szeptember 9-én benyújtott levélben a fellebbező a Törvényszékhez már benyújtott dokumentummal kapcsolatban hiánypótlást, vagy ennek hiányában a Bíróság eljárási szabályzatának 83. cikke alapján a szóbeli szakasz újbóli megnyitását kérte, hogy hiánypótlás címén az említett dokumentumot benyújtsa.
- 32 Kérelmének alátámasztására a fellebbező arra hivatkozik, hogy a Bíróság előtti tárgyaláson a Bizottság jelezte, hogy a fellebbező által a Törvényszék előtt keresetlevelének 12. mellékletként benyújtott táblázat, amely az érintett időszak vonatkozásában a kedvezményes díjszabás, illetőleg a nagyfeszültségű villamos energia többi nagyipari fogyasztójával szemben alkalmazott díjszabás alkalmazásából eredő összegeket tünteti fel, olvashatatlan.

- 33 A fellebbező elismeri, hogy e dokumentum olvasását megnehezíthetik az abban használt színek, valamint az arról egymást követően készült több fénymásolat és digitalizált változat, következésképpen azt kérte, hogy engedélyezzék számára e dokumentumnak egy olyan változatban való újbóli előterjesztését, amelyben a korábbi homályos részeket törölték, hogy javítsák a dokumentum olvashatóságát és megkönnyítsék a Bíróság általi figyelembevételét.
- 34 Hangsúlyozni kell, hogy mivel a szóban forgó dokumentummal kapcsolatos hiánypótlás iránti kérelmet a Bíróság elkésettség miatt elutasította, a fellebbező levelét úgy kell tekinteni, hogy az az eljárás szóbeli szakaszának újbóli megnyitása iránti kérelemnek minősül.
- 35 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság – eljárási szabályzata 83. cikkének megfelelően – a főtanácsnok meghallgatását követően az eljárás során bármikor elrendelheti az eljárás szóbeli szakaszának újbóli megnyitását, különösen, ha úgy ítéli meg, hogy az ügy körülményei nincsenek kellően feltárva, vagy ha az ügyet olyan érv alapján kellene eldönteni, amelyet az érdekelték nem vitattak meg (2018. március 6-i Achmea ítélet, C-284/16, EU:C:2018:158, 28. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 36 A jelen esetben a fellebbező az eljárás szóbeli szakaszának újbóli megnyitását kizárólag annak engedélyezése érdekében kéri, hogy hiánypótlás címén benyújthassa a szóban forgó dokumentumot annak egy olyan változatában, amely véleménye szerint olvasható, hogy biztosíthassa e dokumentum Bíróság általi figyelembevételét.
- 37 Márpedig rá kell mutatni arra, hogy az e dokumentumon szereplő táblázat a Bíróság előtti jogvita eldöntése szempontjából releváns adatok vonatkozásában a Törvényszék elé terjesztett keresetlevél 12. mellékletében szereplő változatában kellően olvasható volt. Következésképpen az említett dokumentumot a Bíróság figyelembe tudta venni.
- 38 Ebből következik, hogy az ügy körülményeit kellően feltárták, és a Bíróság a jelen fellebbezés eldöntéséhez szükséges valamennyi információval rendelkezik.
- 39 Következésképpen, a főtanácsnok meghallgatását követően, el kell utasítani az eljárás szóbeli szakaszának újbóli megnyitása iránti kérelmet.

A fellebbezésről

- 40 A fellebbező fellebbezésének alátámasztása érdekében három jogalapra hivatkozik, amelyekkel lényegében a Törvényszék azon érvelését kifogásolja, amellyel utóbbi elutasította az előtte a fellebbező által felhozott ötödik és hetedik jogalapot.
- 41 Az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének a megsértésére alapított első jogalap három részre tagolódik, amelyek az előny fennállásának és a hivatkozott előny szelektivitásának, valamint a szóban forgó intézkedés tagállamok közötti kereskedelemre és versenyre gyakorolt hatásának Törvényszék általi értékelésére vonatkoznak.
- 42 A második jogalap a Törvényszékre háruló indokolási kötelezettség utóbbi általi megsértésén alapul.
- 43 A harmadik jogalap a Törvényszék általi téves jogalkalmazáson alapul, amennyiben az elutasította a védelemhez való jog megsértésére alapított és előtte felhozott hetedik jogalapot.
- 44 A jelen fellebbezés megalapozottságára vonatkozó elemzés megkönnyítése érdekében mindenekelőtt a harmadik jogalapot kell megvizsgálni, majd az első jogalap második és harmadik részét, végül pedig az első jogalap első részét a második jogalappal együtt.

A harmadik jogalapról

A felek érvei

- 45 Harmadik jogalapjával a fellebbező azt rója fel a Törvényszéknek, hogy az tévesen alkalmazta a jogot, amikor a megtámadott ítélet 179–200. pontjában elutasította a védelemhez való jog megsértésére alapított érvelését.
- 46 A fellebbező azt rója fel a Törvényszéknek, hogy az többek között úgy ítélte meg egyrészt, hogy a támogatás kedvezményezettje által hivatkozható védelemhez való jog a közigazgatási eljárásban való részvétel jogára korlátozódik, másrészt pedig, hogy a fellebbező nem hivatkozott azt igazoló bizonyítékokra, hogy az állítólagos szabálytalanság hiányában az eljárás eltérő eredményre vezethetett volna.
- 47 A fellebbező e tekintetben hangsúlyozza, hogy általánosságban az állami támogatások ellenőrzésére irányuló eljárásban a kedvezményezett számára biztosított eljárási garanciák hiányát ellensúlyozza az a tény, hogy a tagállamok érdekei egybeesnek a támogatás kedvezményezettjének érdekeivel, így közösen készítik elő az iratokat, szolgáltatnak bizonyítékokat, és – amennyiben szükséges – közösen látják el a Bizottság esetleges kifogásaival szembeni védelmet.
- 48 Márpedig a fellebbező már hangsúlyozta a Törvényszék előtt, hogy a jelen ügyben nem ez a helyzet állt fenn. Érdekei ugyanis a szóban forgó támogatás kedvezményezettjeként nem esnek egybe a görög állam érdekeivel, és ezért nem vett részt – a DEI-vel ellentétben – a Bizottság előtt folytatott eljárásban, és nem is kérték bizonyítékok szolgáltatására, valamint nem tájékoztatták a megindított vizsgálatról. Ezért ezen vizsgálat létezéséről csak a részletes vizsgálattal kapcsolatos közlemény közzétételkor szerzett tudomást.
- 49 A fellebbező hozzáteszi, hogy mivel a Bizottság ebben a közleményben nem hivatkozott a 2002. évi határozatra, amely a vitatott határozat fő pillérét képezi, csak a Törvényszék előtti eljárás során volt lehetősége az ezzel kapcsolatos érvei előterjesztésére. Márpedig ellentétben azzal, amit a Törvényszék a megtámadott ítélet 197. pontjában megállapított, mivel a Törvényszék elutasította érveit amiatt, hogy azokat határidőn túl terjesztette elő, a fellebbezőt nem hallgatták meg, következésképpen megsértették a védelemhez való jogát.
- 50 Továbbá a fellebbező azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen ítélte meg úgy, hogy a fellebbező nem adott elő érveket azzal kapcsolatban, hogy ha lehetősége lett volna érvei előterjesztésére a 2002. évi határozattal kapcsolatban, az eredmény más lett volna. A fellebbező ugyanis a Törvényszék előtt arra hivatkozott, hogy ha tiszteletben tartották volna a védelemhez való jogot, ez a határozat nem képezhetne volna a vitatott határozat indokolásának részét, ugyanis a határozat a fellebbező véleménye szerint nem említette, hogy a kedvezményes díjszabás állami támogatásnak minősült. Mindenesetre a 2002. évi határozat nem érvényesíthető vele szemben.
- 51 A Bizottság és a DEI arra az álláspontra helyezkedik, hogy ezt a jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A Bíróság álláspontja

- 52 Mindenekelőtt emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróságnak az egyébként a Törvényszék által a megtámadott ítélet 194. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy az állami támogatások ellenőrzésére irányuló eljárásban a támogatás kedvezményezettje az érdekeltek között nem játszik különös szerepet és nem hivatkozhat a védelemhez való jogra (lásd ebben az értelemben: 2002. szeptember 24-i Falck és Acciaierie di Bolzano kontra Bizottság ítélet, C-74/00 P és C-75/00 P, EU:C:2002:524, 83. pont).

- 53 Ugyanakkor a fellebbező a szóban forgó támogatás kedvezményezettjeként – amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 196. pontjában megállapította – a vitatott határozat elfogadásához vezető eljárásban előterjeszthetett észrevételeket, mivel e jog többek között az EUMSZ 108. cikk (2) bekezdésében szerepel.
- 54 Márpedig a Bíróság elé terjesztett iratokból kitűnik, hogy – amint azt a Bíróság előtti tárgyaláson megerősítették – a fellebbezőnek ezen eljárás során lehetősége volt észrevételeket tenni.
- 55 Következésképpen a Törvényszék a megtámadott ítélet 197. pontjában jogosan állapította meg, hogy a fellebbező nem hivatkozhat megalapozottan a védelemhez való jognak az említett eljárás során való megsértésére.
- 56 A 2002. évi határozatot illetően rá kell mutatni arra – amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 187. pontjában tette –, hogy a Bizottság nem volt köteles a hivatalos vizsgálati eljárás megindításáról szóló közleményében az érintett támogatásra vonatkozó végleges elemzést előterjeszteni.
- 57 Mindenesetre mivel a 2002. évi határozatot közzétették *az Európai Közösségek Hivatalos Lapjában*, következésképpen a fellebbező ahhoz hozzáférhetett, utóbbi nem állíthatja érvényesen, hogy az említett közleményben az e határozatra való hivatkozás hiánya megakadályozta abban, hogy az említett határozat létezéséről tudomást szerezzen, továbbá azt sem, hogy az említett határozat vele szemben nem érvényesíthető.
- 58 Az arra alapított kifogást illetően, hogy a Törvényszék tévesen állapította meg, miszerint a fellebbező nem hivatkozott előtte arra, hogy ha lehetősége lett volna érvei előterjesztésére a 2002. évi határozattal kapcsolatban, az eredmény más lett volna, ez a kifogás a megtámadott ítélet téves értelmezésén alapul.
- 59 Ezen ítélet 199. pontjában ugyanis a Törvényszék nem azt állapította meg, hogy a fellebbező nem hozott fel ilyen tartalmú bizonyítékokat, hanem azt, hogy a fellebbező nem hivatkozott semmilyen, annak igazolására alkalmas bizonyítékra, hogy az állítólagos szabálytalanság hiányában az eljárás eltérő eredményre vezethetett volna.
- 60 Következésképpen a harmadik jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

Az első jogalap második részéről

A felek érvei

- 61 Első jogalapjának második részével a fellebbező azt kifogásolja, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 146–148. pontjában tévesen alkalmazta a jogot, amikor az érintett előny szelektivitását értékelte.
- 62 A fellebbező szerint a Törvényszék tévesen összpontosított arra a tényre, hogy az érintett időszakban ő volt az egyetlen vállalkozás, amely kedvezményes díjszabásban részesült, továbbá nem vette figyelembe a szóban forgó intézkedés elfogadásának jogi jellegét és indokait.
- 63 A fellebbező emlékeztet arra, hogy a 2015. június 4-i Bizottság kontra MOL ítéletben (C-15/14 P, EU:C:2015:362, 60. pont) a Bíróság kifejtette, hogy valamely konkrét intézkedés szelektivitását abban az eljárási keretben kell értékelni, amelyben ezt az intézkedést hozták. Ezért a Bíróság kimondta, hogy a szelektivitás követelménye különbözik attól függően, hogy a szóban forgó intézkedést támogatási programként vagy egyedi támogatásként alakították ki. Ez utóbbi esetben a gazdasági előny azonosítása főszabály szerint lehetővé teszi az intézkedés szelektivitásának vélelmezését. Ezzel szemben az általános

támogatási programok vizsgálata során meg kell határozni, hogy a szóban forgó intézkedés, annak ellenére, hogy általános jellegű előnyt biztosít, ezt bizonyos vállalkozások vagy bizonyos tevékenységi ágazatok kizárólagos előnyére teszi-e.

- 64 A fellebbező ebből azt a következtetést vonja le, hogy a Törvényszéknek meg kellett vizsgálnia azt, hogy a nemzeti bíróság az ideiglenes intézkedés tárgyában hozott első végzés meghozatalakor tett-e megkülönböztetést a követett célra tekintettel összehasonlítható helyzetben lévő vállalkozások között, következésképpen pedig biztosított-e a fellebbező számára szelektív módon előnyt, amely az összehasonlítható helyzetben lévő más vállalkozásokhoz képest előnyben részesítheti.
- 65 Márpedig, mivel az ideiglenes intézkedés tárgyában eljáró és az ideiglenes védelmi intézkedésekről döntő nemzeti bíróság pusztán a görög jog azon általános intézkedéseit alkalmazta, amelyek a szerződéses jogaitól való megfosztásra hivatkozó bármely felet védelemben részesítik, semmi nem utal arra, hogy egy összehasonlítható helyzetben a fellebbező számára az ideiglenes intézkedés tárgyában hozott első végzéssel biztosítottakhoz hasonló intézkedéseket ne biztosították volna minden más vállalkozás számára, különösen a Larko számára, amely Görögországban székhellyel rendelkező, a nagyfeszültségű villamos energia második legnagyobb fogyasztója, és amely a fellebbezőhöz hasonlóan az érintett időszak kivételével kedvezményes díjszabásban részesült. Következésképpen a szóban forgó intézkedés elfogadása semmilyen szelektív elemet nem tartalmaz.
- 66 A Bizottság és a DEI arra az álláspontra helyezkedik, hogy az első jogalap második részét mint megalapozatlant el kell utasítani.

A Bíróság álláspontja

- 67 Emlékeztetni kell arra, hogy – amint az a 2015. június 4-i Bizottság kontra MOL ítéletből (C-15/14 P, EU:C:2015:362, 60. pont) kitűnik – a szelektivitás követelménye különbözik attól függően, hogy a szóban forgó intézkedést általános támogatási programként vagy egyedi támogatásként alakították ki. Ez utóbbi esetben a gazdasági előny azonosítása főszabály szerint lehetővé teszi az intézkedés szelektivitásának vélelmezését.
- 68 A jelen esetben meg kell állapítani, hogy a fellebbező állításával ellentétben a szóban forgó intézkedés, azaz az ideiglenes intézkedés tárgyában hozott első végzésből eredő intézkedés nem általános támogatási programnak, hanem egyedi támogatásnak minősül.
- 69 Amint arra a Törvényszék a megtámadott ítélet 147. pontjában rámutatott, az ideiglenes intézkedés tárgyában hozott első végzés a joghatásait *ex nunc* váltotta ki, ezért azok kizárólag a szóban forgó jogvitában részt vevő felekre korlátozódtak, nevezetesen a fellebbezőre és a DEI-re. Az említett intézkedés tehát nem tekinthető általános támogatási programnak.
- 70 Ezt a következtetést nem vonhatja kétségbe a fellebbező azon érve, miszerint a Larko, amely egy másik nagyipari fogyasztó, a DEI ügyfele, és amely kedvezményes díjszabásban részesült, az ideiglenes intézkedés tárgyában eljáró nemzeti bíróságtól hasonló intézkedésekben részesülhetett, mint amelyeket a fellebbező számára az ideiglenes intézkedés tárgyában hozott első végzéssel biztosítottak.
- 71 Az ideiglenes intézkedésről határozó bíró ugyanis mérlegelési mozgástérrel rendelkezik a tekintetben, hogy az előtte folyamatban lévő jogvitában részt vevő felek érdekeinek védelmére irányuló intézkedéseket biztosítson, vagy sem, és ez a mozgástér az e jogvitát jellemző sajátos körülményektől függ. Ebben az összefüggésben nem vélelmezhető, hogy ha a fellebbezőtől eltérő vállalkozás ilyen kérelmet terjesztett volna elő, a fellebbező számára az ideiglenes intézkedés tárgyában hozott első végzéssel biztosítottakhoz hasonló intézkedésekben részesülhetett volna.

- 72 Mivel a fellebbező által az első jogalap második részében hivatkozott érvelés azon a téves előfeltevésen alapul, miszerint a szóban forgó intézkedés általános támogatási programnak minősül, azt mint megalapozatlant el kell utasítani.

Az első jogalap harmadik részéről

A felek érvei

- 73 Első jogalapjának harmadik részével a fellebbező azt kifogásolja, hogy a Törvényszék több tekintetben is tévesen alkalmazta a jogot, valamint elferdítette a bizonyítékokat a szóban forgó intézkedés kereskedelemre és versenyre gyakorolt hatásainak értékelése során.
- 74 A fellebbező azt állítja, hogy a Törvényszék előtt a Bíróságnak az 1980. szeptember 17-i Philip Morris Holland kontra Bizottság ítéletből (730/79, EU:C:1980:209, 11. pont) eredő ítélkezési gyakorlatára hivatkozott, amely szerint a Bizottság köteles bizonyítani, hogy a szóban forgó intézkedés megerősítette vagy megerősíthette helyzetét a tagállamok közötti kereskedelemben az alumínium ágazatban tevékenykedő más vállalkozásokhoz képest.
- 75 A fellebbező azt állítja, hogy a szóban forgó intézkedés nem járhatott ezzel a hatással, mivel a felhasznált alumínium egységes termék, amelynek árát lényegében a nemzetközi piacok határozzák meg, ezért a költségeknek a fellebbezőre alkalmazott kedvezményes díjszabásból eredő semmilyen csökkentése sem hárítható át a termékei eladási árára. Továbbá többek között a 1992. évi határozatból kitűnik, hogy az érintett időszakban a kedvezményes díjszabás jelentősen magasabb volt, mint a villamos energiának a nemzetközi versenytársai által fizetett ára.
- 76 A fellebbező úgy érvel, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 159–164. pontjában tévesen vizsgálta meg azt a kérdést, hogy a szóban forgó intézkedés a kedvezményes díjszabás alkalmazása révén megerősíthette-e gazdasági helyzetét. A Törvényszéknek ugyanis azt kellett volna megvizsgálnia, hogy az előny, amelyben részesült, hatással lehetett-e versenyhelyzetére az európai és a világpiacokon tevékenykedő többi alumíniumgyártóhoz képest.
- 77 Márpedig a Törvényszék annak a megállapítására szorítkozott, hogy a szóban forgó támogatás nem érinthette a versenyt a fellebbező versenytársai által alkalmazottakhoz képest alacsonyabb eladási árak hatásánál fogva, mivel ezeket az árakat a fellebbező akaratától függetlenül a piac határozta meg. A Törvényszék ezért a Bizottsághoz hasonlóan versenytorzulást és a kereskedelemre gyakorolt hatást állapított meg, és kizárólag azt a tényt vette alapul, hogy a termelési költségek csökkentésének a fellebbezőt arra kellett volna vezetnie, hogy az érintett időszakban vagy jelentősebb nyereséget, vagy pedig kevesebb veszteséget érjen el, azonban nem vizsgálta, hogy a fellebbező képes volt-e a nyert gazdasági előnyt arra használni, hogy javítsa versenyhelyzetét az alumíniumpiacon.
- 78 A fellebbező hozzáteszi, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 165. és 166. pontjában tévesen és indokolás nélkül utasította el az 1992. évi határozatra és az elé terjesztett egyéb gazdasági adatokra vonatkozó érveit, és emiatt tévesen alkalmazta a jogot.
- 79 A fellebbező szerint az 1992. évi határozat releváns, mivel közvetve elismeri, hogy piaci versenyhelyzete csak akkor lenne érintett, ha a DEI képes lenne számára a fő versenytársai által fizetethez képest alacsonyabb áron villamos energiát szolgáltatni. Azok a gazdasági adatok, amelyeket a Törvényszék figyelmen kívül hagyott amiatt, hogy azok az érintettől eltérő időszakokra vonatkoznak, egyaránt relevánsak, mivel olyan ágazatot érintenek, amelyben több évtizedre kiterjedően valósítják meg a beruházásokat és kötik meg a szerződéseket.

- 80 A fellebbező hozzát teszi, hogy a Törvényszék tévesen nem vette figyelembe azt, hogy az érintett időszakokra vonatkozó bizonyítékokat terjesztett elé, különösen egy olyan jelentést, amely a fő versenytársai által a villamosenergia-fogyasztásukért fizetett árakra és a 2006-ban világszinten alkalmazott árakra vonatkozik. Márpedig az ideiglenes intézkedés tárgyában hozott első végzés elfogadásakor megállapított gazdasági adatok, azaz a 2006-es évre vonatkozó gazdasági adatok relevánsak a szóban forgó intézkedés kereskedelemre és versenyre gyakorolt lehetséges hatásainak meghatározásához.
- 81 A Bizottság és a DEI arra az álláspontra helyezkedik, hogy az első jogalap harmadik részét mint megalapozatlant el kell utasítani.

A Bíróság álláspontja

- 82 Emlékeztetni kell arra, hogy – amint az a Bíróságnak a Törvényszék által a megtámadott ítélet 157. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlatából kitűnik – a Bizottságnak nem kell bizonyítania, hogy a támogatásoknak tényleges hatásuk van a tagállamok közötti kereskedelemre, és ténylegesen torzítják a versenyt, hanem csak azt kell megvizsgálnia, hogy e támogatások alkalmasak-e a kereskedelem befolyásolására és a verseny torzítására (2004. április 29-i Olaszország kontra Bizottság ítélet, C-372/97, EU:C:2004:234, 44. pont; 2005. december 15-i Olaszország kontra Bizottság ítélet, C-66/02, EU:C:2005:768, 111. pont).
- 83 Márpedig amennyiben a támogatás valamely vállalkozás helyzetét megerősíti az Unión belüli kereskedelemben versenytársaival szemben, a támogatást olyanak kell tekinteni, mint amely érinti ezt a kereskedelmet (1980. szeptember 17-i Philip Morris Holland kontra Bizottság ítélet, 730/79, EU:C:1980:209, 11. pont; 2003. november 20-i GEMO-ítélet, C-126/01, EU:C:2003:622, 41. pont).
- 84 A jelen esetben rá kell mutatni arra, hogy miután a Törvényszék a megtámadott ítélet 159. és 160. pontjában megállapította, hogy a vitatott határozatból kitűnik, hogy a fellebbező jelen volt egy olyan ágazatban, amelyben a termékekkel a tagállamok intenzíven kereskedtek, mivel az alumínium a Görög Köztársaságtól eltérő kilenc tagállamban került előállításra, és hogy a szóban forgó intézkedés megerősítette a fellebbező helyzetét a tagállamok közötti kereskedelemben versenytárs többi vállalkozással szemben, jóváhagyta a Bizottság azon megállapítását, miszerint az említett vállalkozásokat sértette a szóban forgó intézkedés, következésképpen a versenytorzulásra, valamint a tagállamok közötti kereskedelemre gyakorolt hatásra vonatkozó kritérium teljesült.
- 85 E tekintetben a Törvényszék elutasította a fellebbező által felhozott érveket, amennyiben a megtámadott ítélet 161–164. pontjában úgy ítélte meg egyrészt, hogy nem vitatható komolyan, hogy a kedvezményes díjszabás csökkentette a fellebbező termelési költségeit, függetlenül a Görög Köztársaságon kívüli tagállamokban székhellyel rendelkező versenytárs vállalkozásoknál felmerülő termelési költségektől, másrészt pedig jóllehet a szóban forgó termékek eladási árát nemzetközi szinten a tőzsdén rögzítették, ami ezért nem tette lehetővé a fellebbező számára a termelési költségein nyert megtakarításnak az említett termékek eladási áaira való áthárítását, a fellebbezőnek az ezen, más tagállamokban székhellyel rendelkező versenytárs vállalkozásoktól eltérően lehetősége volt a DEI által biztosított kedvezményes díjszabás miatt nyereséget elérnie.
- 86 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a Törvényszék érvelése, amennyiben az annak megállapítására irányul, hogy a szóban forgó intézkedés érinthette a tagállamok közötti kereskedelmet, és a versenyt torzíthatta, megfelel a Bíróság jelen ítélet 82. és 83. pontjában felidézett állandó ítélkezési gyakorlatának.

- 87 A fellebbező azon érvelése, miszerint a Törvényszéknek ellenőriznie kellett volna, hogy a fellebbezőnek ténylegesen lehetősége volt-e az alumíniumpiacon fennálló versenyhelyzetének javítása érdekében a kedvezményes díjszabás alkalmazásával elért gazdasági előny felhasználására, nem lehet ennél fogva eredményes.
- 88 Az 1992. évi határozatra és a fellebbező által szolgáltatott gazdasági adatokra vonatkozó érveket illetően, különösen a 2006. évre vonatkozó statisztikai adatokat tartalmazó jelentés kapcsán elegendő megállapítani, hogy az említett adatok a 2007. január 5. és 2008. március 6. közötti érintett időszaktól eltérő időszakokra vonatkoznak, következésképpen irrelevánsak. Ennél fogva a Törvényszék jogosan utasította el azokat a megtámadott ítélet 165. pontjában.
- 89 Az előzőekből következik, hogy a szóban forgó intézkedés kereskedelemre és versenyre gyakorolt hatásainak Törvényszék általi értékelése nem minősül sem a bizonyítékok elferdítésének, sem pedig téves jogalkalmazásnak.
- 90 Következésképpen az első jogalap harmadik részét mint megalapozatlant el kell utasítani.

Az első jogalap első részéről és a második jogalapról

- 91 Első jogalapjának első részével és második jogalapjával a fellebbező azt kifogásolja, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 117–138. pontjában egyrészt többször is tévesen alkalmazta a jogot, és az előny fennállásával kapcsolatos értékelése során elferdítette a tényeket, másrészt pedig megsértette a rá háruló indokolási kötelezettséget.
- 92 Először a Törvényszék által téves jogalkalmazásra vonatkozó érvelést, másodsor pedig a tények elferdítésére, valamint az indokolási kötelezettség megsértésére alapított érvelést kell megvizsgálni.

A Törvényszék általi állítólagos téves jogalkalmazásokról

– A felek érvei

- 93 Először is a fellebbező azt kifogásolja, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 115–138. pontjában külön és egymást követően vizsgálta azt a kérdést, hogy a fellebbező részesült-e a kedvezményes díjszabás alkalmazásából eredő alacsonyabb termelési költségekben, a gazdasági okok alapján szerzett előny igazolásának kérdését, valamint a magánbefektető kritériumának alkalmazására vonatkozó kérdést. A Törvényszék így nem ellenőrizte, hogy a kedvezményes díjszabás a rendes piaci körülményekkel összeegyeztethetőnek tekinthető-e.
- 94 Ez a megközelítés ellentétes a Bíróság ítélkezési gyakorlatával, különösen a 2017. szeptember 20-i Bizottság kontra Frucona Košice ítélettel (C-300/16 P, EU:C:2017:706, 21., 23. és 66. pont), amelyben a Bíróság úgy ítélte meg, hogy ezen elemeket egyidejűleg és együttesen kell megvizsgálni annak megállapítása érdekében, hogy valamely vállalkozás előnyben részesült. Ebben az ítéletben a Bíróság azt is kifejtette egyrészt, hogy nem teljesülnek azok a feltételek, amelyeknek valamely intézkedésnek meg kell felelnie ahhoz, hogy az EUMSZ 107. cikk értelmében vett „támogatás” fogalma alá tartozzon, ha a kedvezményezett vállalkozás hozzájuthat ugyanezen előnyhöz a rendes piaci feltételeknek megfelelő körülmények között, másrészt pedig hogy a magánbefektető kritériumának vizsgálata nem minősül kivételnek – amely kivétel csak akkor alkalmazható, ha ellenőrizték, hogy létezik támogatás –, hanem azon elemek között szerepel, amelyeket a Bizottságnak a támogatás fennállásának megállapításához figyelembe kell vennie.

- 95 Másodszer, a fellebbező azt rója fel, hogy a Törvényszék megtagadta a szóban forgó előny gazdasági igazolásának vizsgálatát, és tévesen alkalmazta az ilyen igazolással kapcsolatos bizonyítási teher szabályait.
- 96 E tekintetben a fellebbező azt állítja, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 125–127. pontjában tévesen ítélte meg egyrészt úgy, hogy mivel az előny fennállását megállapították, nem a Bizottság feladata a gazdasági indokok hivatalból való vizsgálata, ugyanis az említett indokokra vonatkozó bizonyíték előterjesztése a szóban forgó tagállam feladata, amennyiben a Bizottság értékelését vitatni kívánja, másrészt pedig hogy a Bizottság jogosan szorítkozott ebben az összefüggésben a tagállam által a közigazgatási eljárás során előterjesztett bizonyítékokra, és mivel a Görög Köztársaság nem hozott fel ilyen tartalmú érveket, a vitatott határozat e tekintetben nem kifogásolható.
- 97 A fellebbező szerint a Törvényszék általi érvelés téves jogalkalmazáson alapul, amennyiben a támogatás fennállásával kapcsolatos bizonyítási terhet megfordítja és a Bizottság kötelezettségét tévesen az érintett tagállam által a közigazgatási eljárás során előadott érvek pusztá értékelésére korlátozza.
- 98 Ez az érvelés ellentétes azzal, amit a Bíróság a 2017. szeptember 20-i Bizottság kontra Frucona Košice ítéletben (C-300/16 P, EU:C:2017:706, 23–26. pont) kimondott, valamint a Bizottság azon kötelezettségével, hogy gondos és pártatlan vizsgálatot folytasson le, amint az a 2010. szeptember 2-i Bizottság kontra Scott ítélet (C-290/07 P, EU:C:2010:480) 90. pontjából következik. Még azt is feltételezte ugyanis, hogy a Bizottság nem köteles hivatalból vizsgálni a gazdasági indokok fennállását, meg kell vizsgálnia azokat az érveket, amelyekre a szóban forgó támogatás kedvezményezettje a pert megelőző eljárás során hivatkozott előtte.
- 99 A fellebbező hozzáteszi, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor a megtámadott ítélet 128. pontjában megállapította, hogy a DEI a fellebbező villamos energia szolgáltatójaként a legcsekélyebb kétértelműség nélkül azt állította, hogy a kedvezményes díjszabás az érintett időszakban a termelési költségei alatt maradt, és azt egyébként nem ellentételezték. Ez az állítás az indokolás érvénytelen helyettesítésének minősül, mivel a Bizottság a vitatott határozatban nem vizsgálta azt a kérdést, hogy az érintett időszakban a kedvezményes díjszabás ténylegesen a DEI termelési költségei alatt volt-e.
- 100 Továbbá a Törvényszék nem ellenőrizte e lényeges tényezők helytállóságát, és nem vette figyelembe a fellebbező által e tekintetben benyújtott bizonyítékokat. Márpedig ezek a bizonyítékok azt igazolják, hogy a kedvezményes díjszabás fedezte a DEI termelési költségeit, és részére észszerű nyereséget biztosított, különösen amiatt, hogy az utóbbi részt vett a fellebbező nyereségében.
- 101 Harmadszer, a fellebbező azt kifogásolja, hogy a Törvényszék többször is tévesen alkalmazta a jogot a magánbefektető kritériumának értékelése során.
- 102 A fellebbező, aki a 2017. szeptember 20-i Bizottság kontra Frucona Košice ítéletre (C-300/16 P, EU:C:2017:706, 43. és 48. pont) hivatkozik, azt állítja, hogy a jelen esetben a Törvényszéknek figyelembe kellett vennie ezt a kritériumot, és tévesen kételyeket táplált e kritérium alkalmazhatóságát illetően, valamint nem vette figyelembe e kritérium jelentőségét annak értékelése szempontjából, hogy a szóban forgó intézkedés a rendes piaci feltételeket tükrözi-e.
- 103 A fellebbező szerint a Törvényszék nem vette részletesen figyelembe a jelen ügy igen sajátos körülményeit, amelyekre előtte hivatkozott, különösen azt a tény, hogy – amint azt a verseny védelme terén hatáskörrel rendelkező görög hatóságok és az Unió hatóságai elismerték – a DEI egy erőfölényben lévő vállalkozás, amely díjszabási politikájával több évtizede rendszeresen visszaél piaci erőfölényével. A Törvényszék azt sem vette figyelembe, hogy a fellebbező nem rendelkezik a villamos energia szolgáltatásának alternatív forrásával, ezért ha a DEI nem szolgáltatna többet, abba kellene hagynia tevékenységeit.

- 104 Továbbá a Törvényszék tévesen vette alapul azt az előfeltevést, miszerint a fellebbező kötelező jelleggel az A-150 szabályozott díjszabás alkalmazásának hatálya alá tartozik, amelyet Görögországban a nagyipari fogyasztók számára tartanak fenn, és nem áll fenn az ezen kötelezettségtől való eltérés jogszerű lehetősége. Márpedig, mivel az ilyen előfeltevés nem tűnik ki a vitatott határozatból, a Törvényszék az indokolást érvénytelenül helyettesítette.
- 105 Mindenesetre az A-150 szabályozott díjszabás nem minősül az előny fennállásának a jelen esetben történő értékeléséhez megfelelő referenciakeretnek. Következésképpen a fellebbező szerint, aki a 2016. január 21-i Alcoa Trasformazioni kontra Bizottság végzésre (C-604/14 P, nem tették közzé, EU:C:2016:54, 38. és 39. pont), valamint a 2017. szeptember 20-i Bizottság kontra Frucona Košice ítéletre (C-300/16 P, EU:C:2017:706) hivatkozik, a Bizottságnak e tekintetben a feltételezett piaci ár alapján kell az elemzést elvégeznie.
- 106 A fellebbező a 2012. június 5-i Bizottság kontra EDF ítéletet (C-124/10 P, EU:C:2012:318, 78. pont) alapul véve hozzáteszi, hogy az annak értékelésére irányuló eljárás eredménye, hogy valamely intézkedés előnyt biztosít-e, attól a kérdéstől függ, hogy ez az előny a rendes piaci feltételeknek megfelelő körülmények között létezhet-e. Márpedig a jelen esetben nem ez a helyzet.
- 107 Ami a megtámadott ítélet 132. és 133. pontját illeti, amelyekkel a Törvényszék egyrészt kizárta, hogy valamely magánbefektető a kedvezményes díjszabáshoz hasonló díjszabást szándékozott gyakorolni, ahelyett hogy egy magasabb összegben a rendes díjszabásnak vetette volna alá magát – kivéve az ellentételezés eseteit –, másrészt úgy ítélte meg, hogy a fellebbező egyáltalán nem hivatkozott ilyen ellentételezésekre, ez utóbbi azt állítja, hogy a Törvényszék ezáltal elferdítette a tényeket.
- 108 A Törvényszék ugyanis figyelmen kívül hagyta, hogy a fellebbező részletesen taglalta az ezzel kapcsolatos érveit, és különösen bizonyította, hogy az 1960. évi szerződésben előírt díjszabási módszer lehetővé tette a DEI számára, hogy közvetetten részt vegyen a fellebbezőnek az alumínium értékesítéséből származó nyereségeiből azzal, hogy a villamosenergia-szolgáltatás tekintetében magasabb árakat alkalmazott, amikor a fémpiacon magasabbak voltak az árak.
- 109 Továbbá a Törvényszék állítása figyelmen kívül hagyta azt a tényt, hogy az érintett időszakban öt hónapon keresztül – csakúgy, mint az ideiglenes intézkedés tárgyában hozott első végzés elfogadásakor – a kedvezményes díjszabás magasabb volt, mint az A-150 rendes díjszabás, ezért a kedvezményes díjszabás alkalmazása a fellebbező számára semmilyen előnyt nem biztosított.
- 110 Ami az előny fennállásának értékelése szempontjából releváns időszakot illeti, a fellebbező arra hivatkozik, hogy a Törvényszéknek nem azt a tizennégy hónapos időszakot kellett volna figyelembe vennie, amelynek során az ideiglenes intézkedés tárgyában hozott első végzés kiváltotta joghatásait, hanem azon időszak teljességét, amelynek során az említett végzés joghatásokat válthatott ki, és ez az időszak a rendes bírósági eljárás során az 1960. évi szerződés megszüntetésének érvényességéről döntő határozat esetleges meghozataláig tart.
- 111 Továbbá a 2002. május 16-i Franciaország kontra Bizottság ítélet (C-482/99, EU:C:2002:294, 71. pont), valamint a 2013. március 21-i Magdeburger Mühlenwerke ítélet (C-129/12, EU:C:2013:200, 40. pont) szerint a meghatározó időpont annak értékelése szempontjából, hogy a jelen esetben az érintett tagállam körültekintő, a piacgazdaságnak megfelelően eljáró befektető magatartását tanúsította-e, következésképpen pedig az 1960. évi szerződésben előírt díjszabási módszer alkalmazása olyan előnynek minősült-e, amely rendes piaci feltételek mellett nem létezik, nem 2004 februárjának felel meg, amikor az e szerződés DEI általi megszüntetését közölték, hanem 2007 januárjának, amikor az ideiglenes intézkedés tárgyában hozott első végzést hozták, ugyanis a Bíróság ítélkezési gyakorlatának megfelelően a meghatározó időpont az, amikor az alkalmazandó nemzeti szabályozás értelmében a kedvezményezett számára biztosították a támogatáshoz való jogot.

- 112 A Törvényszék azon állítását illetően, miszerint az 1960. évi szerződés DEI általi megszüntetése azt bizonyítja, hogy 2007 januárjában a magánjog szerint működő szerv nem fogadta el az 1960. évi szerződésben előírt díjszabási módszer alkalmazását, mivel ez a módszer a díjszabást az alumínium piaci árához köti, a fellebbező azt állítja, hogy ez az állítás téves.
- 113 2007 januárjában ugyanis az említett módszer alkalmazása az A-150 szabályozott díjszabásból eredőhöz képest magasabb villamosenergia-árhoz vezetett. Továbbá az érintett időszak előtt és azt követően a DEI a fellebbezővel szemben egy olyan díjszabást alkalmazott, amely a villamosenergia-szolgáltatás árát is az alumínium nemzetközi piaci árához köti, és ezáltal az említett díjszabás a kedvezményes díjszabás alkalmazásából eredőhöz képest jelentősen alacsonyabb árhoz vezetett. A kedvezményes díjszabást azonban a Bizottság úgy tekintette, hogy az nem minősül állami támogatásnak.
- 114 A fellebbező hozzáteszi, hogy a DEI nem kérte azonnal az ideiglenes intézkedés tárgyában hozott első végzés visszavonását, ami azt bizonyítja, hogy a kedvezményes díjszabás 2007-ben kereskedelmi szempontból vonzó volt. A Bizottság egyébiránt 1992. évi határozatában megállapította, hogy a DEI a meghatározó időszakokban jelentős nyereségeket ért el, következésképpen a villamos energiát egyes jelentős fogyasztók – mint a fellebbező – számára kedvezményes áron biztosíthatta.
- 115 A fellebbező szerint a Törvényszék egyaránt tévesen alkalmazta a jogot, amikor a megtámadott ítélet 134. pontjában úgy ítélte meg, hogy a villamos energia területén a másodlagos jogra, a Rythmistiki Archi Energeias (villamosenergia-szabályozó hatóság, Görögország) határozataira, valamint az EUMSZ 102. cikk megsértésére való hivatkozás nem érintheti azt az értékelést, miszerint valamely magánbefektető nem kívánt a kedvezményes díjszabáshoz hasonló díjszabást alkalmazni.
- 116 Válaszában a fellebbező a 2011. június 9-i Comitato „Venezia vuole vivere” és társai kontra Bizottság ítéletre (C-71/09 P, C-73/09 P és C-76/09 P, EU:C:2011:368, 99. pont), valamint a 2012. június 5-i Bizottság kontra EDF ítéletre (C-124/10 P, EU:C:2012:318) hivatkozva hozzáteszi, hogy még azt is feltételezve, hogy a szóban forgó intézkedést nem a kedvezményes díjszabás, hanem az ideiglenes intézkedés tárgyában hozott első végzés képezi, az a tény, hogy valamely bíróság nem a kereskedelmi paramétereket veszi alapul, a magánbefektető kritériuma alkalmazásának nem képezi akadályát, mivel az EUMSZ 107. cikk nem tesz különbséget az állami beavatkozások indokai vagy céljai szerint, hanem azokat a hatásaik alapján határozza meg.
- 117 A Bizottság és a DEI arra az álláspontra helyezkedik, hogy az első jogalap első részét, valamint a második jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

– *A Bíróság álláspontja*

- 118 Ami először is az arra alapított érvelést illeti, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor külön és egymást követően vizsgálta azt a kérdést, hogy a fellebbező részesült-e a kedvezményes díjszabás alkalmazásából eredő alacsonyabb termelési költségekben, a gazdasági okok alapján szerzett előny igazolásának kérdését, valamint a magánbefektető kritériumának alkalmazására vonatkozó kérdést, elegendő megállapítani, hogy ez az érv a 2017. szeptember 20-i Bizottság kontra Frucona Košice ítélet (C-300/16 P, EU:C:2017:706) téves értelmezésén alapul.
- 119 A fellebbező állításával ellentétben ugyanis az említett ítéletből nem tűnik ki, hogy a Törvényszéknek ezeket a tényezőket együttesen kellene vizsgálnia.
- 120 Ennélfogva a Törvényszéknek nem róható fel, hogy e tekintetben tévesen alkalmazta a jogot.

- 121 Ami másodszor az arra alapított érvet illeti, hogy a Törvényszék megtagadta a szóban forgó előny gazdasági igazolásának vizsgálatát, meg kell állapítani, hogy az a megtámadott ítélet téves értelmezésén alapul, ugyanis ez utóbbi 124–130. pontjából egyértelműen kitűnik, hogy a Törvényszék megvizsgálta azt a kérdést, hogy a kedvezményes díjszabást a jelen esetben igazolhatják-e gazdasági indokok.
- 122 Ami harmadszor az arra alapított érvelést illeti, hogy az említett előny gazdasági igazolásával kapcsolatos bizonyítási teherre vonatkozó szabályokat tévesen alkalmazták, és különösen azon érvel kapcsolatban, miszerint a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy a közigazgatási eljárás során a Bizottságnak kizárólag az érintett tagállam által előadott, a gazdasági igazolásra vonatkozó érveket kellett figyelembe vennie, emlékeztetni kell arra, hogy kétségtelen, hogy – amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 125. pontjában megállapította – nem a Bizottság feladata a gazdasági indokok fennállásának hivatalból történő vizsgálata.
- 123 Mindazonáltal a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy a Bizottság az EUM-Szerződésben foglalt, az állami támogatásokra vonatkozó alapvető szabályok megfelelő alkalmazása érdekében köteles a kifogásolt intézkedések vizsgálatára irányuló eljárást alaposan és pártatlanul lefolytatni abból a célból, hogy a végleges határozat meghozatala során a lehető legteljesebb körű és legmegbízhatóbb információk álljanak a rendelkezésére (2010. szeptember 2-i Bizottság kontra Scott ítélet, C-290/07 P, EU:C:2010:480, 90. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ezért a megfelelő ügyintézés elvéből következik, hogy a Bizottság főszabály szerint köteles figyelembe venni a támogatás kedvezményezettje által a vizsgálati eljárás során adott esetben hivatkozott gazdasági indokokat.
- 124 Ebből következik, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 126. pontjában tévesen állapította meg, hogy a Bizottság jogosult volt a közigazgatási eljárás során a tagállam által előterjesztett bizonyítékokra szorítkozni.
- 125 Meg kell azonban állapítani, hogy ez a tévedés nem járhat a megtámadott ítélet hatályon kívül helyezésével.
- 126 A Bíróság előtti tárgyaláson ugyanis a Bizottság megerősítette, hogy – amint arra a Törvényszék előtt hivatkozott – a fellebbező a szóban forgó előny gazdasági igazolásával kapcsolatban felhozott érveket elkésetten terjesztette elő, következésképpen azok elfogadhatatlanok.
- 127 E körülményekre tekintettel a Bizottság a jelen ügyben nem volt köteles a fellebbező által a közigazgatási eljárás során az említett előny gazdasági igazolásával kapcsolatban felhozott érveket figyelembe venni.
- 128 Az indokolás Törvényszék általi érvénytelen helyettesítésére alapított érvet illetően – mivel ugyanis a Törvényszék a megtámadott ítélet 128. pontjában úgy ítélte meg, hogy még azt is feltételezve, hogy a Bizottságnak ellenőriznie kellett az indokok fennállását, a DEI a fellebbező villamos energia szolgáltatójaként a legcsekélyebb kétértelműség nélkül azt állította, hogy a kedvezményes díjszabás az érintett időszakban a kapcsolódó termelési költségei alatt maradt, és azt egyébként nem ellentételezték – hangsúlyozni kell, hogy a megtámadott ítélet 129. pontjában szereplő megfontolásokból következik – amelyek szerint a Bizottság figyelembe vehette, hogy az 1960. évi szerződés DEI általi megszüntetéséből kitűnt, hogy a kedvezményes díjszabást nem indokolhatták a fellebbezőt érintő gazdasági okok –, hogy a Törvényszék által az említett ítélet 128. pontjában tett megállapítás valójában azon következtetés megalapozottságának a megerősítésére irányult, amelyre a Bizottság a szóban forgó intézkedés által nyújtott előny gazdasági igazolását illetően a vitatott határozatban jutott.
- 129 A vitatott határozatban ugyanis a Bizottság megállapította egyrészt, hogy a kedvezményes díjszabás lehetővé tette a fellebbező számára, hogy csökkentse folyó kiadásait, és hogy a DEI magatartása – különösen az a körülmény, hogy ez utóbbi úgy döntött, hogy a lehető legkorábban lehetséges

- időpontban megszünteti az 1960. évi szerződést – egyértelműen bizonyította, hogy a kedvezményes díjszabás nem felelt meg a piaci áraknak, másrészt pedig, hogy a görög hatóságok semmilyen bizonyítékot nem szolgáltatottak a kedvezményes díjszabás alkalmazásának indokolt jellegét illetően.
- 130 Továbbá a Bizottság a 2002. évi határozatra hivatkozott, amelyből álláspontja szerint kitűnik, hogy a DEI-nek kedvezményes díjszabást kellett biztosítania a fellebbező számára, miközben ezt rendes piaci feltételek mellett nem tehetné volna meg. A Bizottság e tekintetben emlékeztetett arra, hogy az említett határozat egy olyan támogatásra vonatkozik, amelyet a Görög Köztársaságnak kellett a DEI számára nyújtania, és amelynek tárgya az volt, hogy lehetővé tegyék a DEI számára, hogy a kedvezményes díjszabás fellebbezővel szembeni alkalmazása miatt meg nem térülő költségei kapcsán ellentételezzék, és a Bizottság jóváhagyta az említett támogatást, mivel az a DEI-t ért hátrány ellentételezésének minősült.
- 131 A megtámadott ítélet 128. és 129. pontjában a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy azt a következtetést, amelyre a Bizottság a vitatott határozatban jutott, miszerint az 1960. évi szerződés DEI általi megszüntetéséből kitűnt, hogy a kedvezményes díjszabást nem igazolhatták gazdasági indokok, megerősítették a DEI által előtte felhozott érvek. Következésképpen nem róható fel a Törvényszéknek, hogy így eljárva az indokokat érvénytelenül helyettesítette.
- 132 A fellebbező arra alapított érvelését illetően, miszerint a Törvényszék nem ellenőrizte a DEI által felhozott lényeges tényezők helytállóságát, továbbá nem vette figyelembe a fellebbező által előtte felhozott ellentétes tartalmú bizonyítékokat, elegendő emlékeztetni arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy mivel kizárólag a Törvényszék feladata az elé terjesztett bizonyítékok értékelése, nem köteles kifejezetten indokolni az elé terjesztett minden egyes bizonyíték bizonyító erejére vonatkozó értékelését (lásd ebben az értelemben: 2000. június 15-i Dorsch Consult kontra Tanács és Bizottság ítélet, C-237/98 P, EU:C:2000:321, 50. és 51. pont; 2017. december 20-i Comunidad Autónoma del País Vasco és társai kontra Bizottság ítélet, C-66/16 P-C-69/16 P, EU:C:2017:999, 110. pont). Ezt az érvelést tehát mint hatástalant el kell utasítani.
- 133 Ami negyedszer a fellebbező által a magánbefektető kritériumának Törvényszék általi alkalmazására vonatkozóan előadott érvelést illeti, emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlatáról következik, hogy e kritérium alkalmazhatósága attól függ, hogy az érintett tagállam részvényesi minőségében, ne pedig közhatalmi szervként nyújtson gazdasági előnyt a hozzá tartozó vállalkozásnak. Ezért annak meghatározása érdekében, hogy az említett kritérium alkalmazható-e, a Bizottság feladata olyan átfogó értékelés lefolytatása, amely figyelembe vesz minden olyan adatot, amely lehetővé teszi számára annak eldöntését, hogy a szóban forgó intézkedés az említett tagállam részvényesi vagy közhatalmi minőségéből ered. E tekintetben különösen az intézkedés természete és tárgya, a háttérét képező összefüggések, valamint az elérni kívánt cél és az említett intézkedésre vonatkozó szabályok lehetnek relevánsak (lásd ebben az értelemben: 2012. június 5-i Bizottság kontra EDF ítélet, C-124/10 P, EU:C:2012:318, 79–81. és 86. pont).
- 134 A jelen esetben meg kell állapítani, hogy a szóban forgó intézkedés, nevezetesen az ideiglenes intézkedés tárgyában eljáró nemzeti bíróság által hozott végzés, amely a fellebbező részére az 1960. évi szerződésből eredő pénzügyi érdekeinek védelmére irányuló ideiglenes intézkedéseket biztosít, természetére, a háttérét képező összefüggésekre, céljára, valamint a rá vonatkozó szabályokra tekintettel az érintett tagállam közhatalmi jogosítványainak körébe tartozó bírósági aktus jellemzőivel rendelkezik. Következésképpen a magánbefektető kritériuma a szóban forgó intézkedés esetében nem alkalmazható.
- 135 Ebből következik, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 132. pontjában jogosan állapította meg hallgatólagosan, hogy a magánbefektető kritériuma a jelen ügyben nem alkalmazható.
- 136 Ennélfogva a fellebbező által e tekintetben felhozott érvelést mint megalapozatlant el kell utasítani.

137 Mindenesetre rá kell mutatni arra, hogy a megtámadott ítélet 132. pontjában szereplő, a „még úgy is tekintve, hogy a magánbefektető kritériuma a jelen ügy rendkívül sajátos körülményei között alkalmazandó” tagmondatból következik, hogy a Törvényszék az említett ítélet 132–136. pontjában csak a teljesség kedvéért alkalmazta ezt a kritériumot. Következésképpen a fellebbező által előadott érvelés semmi esetre sem vonhatja maga után a megtámadott ítélet hatályon kívül helyezését, ennél fogva pedig azt mint hatástalant el kell utasítani (2009. április 2-i Bouygues és Bouygues Télécom kontra Bizottság ítélet, C-431/07 P, EU:C:2009:223, 148. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

A tények Törvényszék általi állítólagos elferdítéséről és az indokolási kötelezettség Törvényszék általi állítólagos megsértéséről

– A felek érvei

138 A fellebbező azt állítja, hogy a megtámadott ítélet 117–120. pontjában a Törvényszék elferdítette a tényeket azzal, hogy több tényállási elemet a fellebbező által „nem vitatott” értelemben „kétségtelennek” minősített, amely tények azon alapulnak először is, hogy a DEI által egy törvényerejű rendelet alapján a fellebbezővel szemben alkalmazott kedvezményes díjszabás eltért a kötelező rendes díjszabást előíró általános díjszabályozástól, másodsorban a fellebbező a villamos energia nagyipari fogyasztóinak, a DEI ügyfeleinek a kategóriájába tartozott, harmadsorban legalábbis az érintett időszakban a kedvezményes díjszabás alacsonyabb volt az ezen nagyipari fogyasztókra alkalmazott rendes díjszabásnál, miközben a nemzeti szinten szabályozott említett rendes díjszabás a DEI, valamint a nagyipari fogyasztók esetében érvényesült.

139 A Törvényszék így eljárva a rá háruló indokolási kötelezettséget is megsértette, mivel e tekintetben nem végzett alapos elemzést. A Törvényszék ugyanis sem a felek ezzel ellentétes álláspontjait – különösen azokat az érveket, amelyekre a fellebbező az említett ténybeli elemek Törvényszék előtti vitatása érdekében hivatkozott –, sem pedig azokat a bizonyítékokat nem említette, amelyek arra vezették, hogy ezeket a ténybeli elemeket „nem vitatott” elemeknek minősítse.

140 Ami először is a Törvényszéknek a megtámadott ítélet 117. pontjában szereplő azon állítását illeti, amely szerint nem vitatott, hogy 2006 előtt a törvényerejű rendelet alapján alkalmazott kedvezményes díjszabás eltért a kötelező rendes díjszabást előíró általános díjszabályozástól, a fellebbező azt állítja, hogy többször jelezte a Törvényszékhez benyújtott keresetlevelében azt a tényt, hogy a közte és a DEI között kötött, 1960. évi szerződés nem vezetett be a kötelező rendes díjszabástól – azaz az A-150 szabályozott díjszabástól – való eltérést.

141 Az említett díjszabást ugyanis, amely a többi ipari fogyasztóra alkalmazandó, a nemzeti energiatanács (Görögország) dolgozta ki és vezette be 1977-ben, anélkül hogy figyelembe vették volna a fellebbező és a Larko fogyasztási profilját, mivel e két vállalkozás már kötött szerződéseket a DEI-vel, amely kedvezményes díjszabás alkalmazását írta elő. Következésképpen az A-150 szabályozott díjszabást olyan fogyasztók számára dolgozták ki, amelyeknek a fogyasztási profilja eltér a fellebbezőétől és a Larkóétól.

142 Ami másodsorban a megtámadott ítélet 119. pontjában szereplő azon állítást illeti, miszerint nem vitatott, hogy a fellebbező – legalábbis az érintett időszakban – a nagyipari fogyasztók kategóriájába tartozott, a fellebbező úgy érvel, hogy a Törvényszék előtt arra a tényre hivatkozott, hogy egyedi fogyasztási profilja miatt az összes többi ipari fogyasztótól különbözik.

143 A fellebbező e tekintetben a Bizottság több határozatára – amelyben elismerik, hogy az alumíniumiparban tevékenykedő vállalkozások nem hasonlíthatók össze az elektromos energia semmilyen másik fogyasztójával sem –, a villamosenergia-szabályozó hatóság határozataira, valamint a versenybizottság (Görögország) határozatára hivatkozik, amelyek szerint az a tény, hogy valamely

ügyfél közvetlenül a nagyfeszültségű hálózathoz csatlakozott, nem jelenti automatikusan azt, hogy nagy mennyiségű energiát fogyaszt, amely egyenértékű a fellebbező vagy a Larko által fogyasztott energiával, amennyiben a jelentősen kevesebb energiát fogyasztó vállalkozások is ehhez a hálózathoz csatlakoznak.

- 144 A fellebbező a Törvényszék előtt azt is állította, hogy az érintett időszakra alkalmazandó görög jogszabályok előírták, hogy a DEI javasolhatott egyedi kikötéseket a villamos energiának a nagyfeszültségű hálózathoz csatlakozott fogyasztók számára való szolgáltatására vonatkozó díjszabás kereskedelmi vetülete tekintetében, amennyiben a terhelési görbének vagy a szerződés egyéb kikötéseinek a különböző jellemzői ilyen megkülönböztetést indokoltak, amit egyébként a villamosenergia-szabályozó hatóság 2010-ben elismert.
- 145 Továbbá a fellebbező azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen mulasztotta el annak elemzését, hogy a releváns nemzeti rendelkezésekben szereplő „nagyipari fogyasztó” fogalommeghatározására tekintettel a fellebbező valóban e fogalom alá tartozott-e.
- 146 Ami harmadszor a Törvényszéknek a megtámadott ítélet 118. pontjában szereplő azon állítását illeti, miszerint nem vitatott, hogy a fellebbező olyan előnyben részesült, amely a villamosenergia-szolgáltatásnak a nagyipari fogyasztókra, a DEI ügyfeleire alkalmazott rendes díjszabásnál alacsonyabb díjszabásának formáját öltötte, mivel az érintett időszakban a kedvezményes díjszabás alacsonyabb volt a nemzeti szinten szabályozott ezen rendes díjszabásnál, a fellebbező azt állítja, hogy ezeket a tényezőket erőteljesen vitatta a Törvényszék előtt. A fellebbező arra hivatkozik, hogy e tekintetben olyan dokumentumokat és bizonyítékokat nyújtott be, amelyek azt igazolják, hogy az 1960. évi szerződésben előírt díjszabási módszer valójában az A-150 szabályozott díjszabásnál magasabb díjszabáshoz vezetett az érintett időszakot kitevő tizennégy hónapból legalább öt hónapon keresztül.
- 147 A fellebbező úgy érvel, hogy a kedvezményes díjszabásnak az említett időszakban való jelentős változását az a tény magyarázza, hogy a díjszabási módszer szorosan összefügg az alumínium londoni (Egyesült Királyság) fémtőzsdén érvényes nemzetközi árával, amely maga is változott, és jelentős mértékben csökkent ezen időszakban, amire a Bizottság egyébként 2002. évi határozatában említést tett.
- 148 A Bizottság és a DEI arra az álláspontra helyezkedik, hogy a fellebbező által felhozott érveket el kell utasítani.

A Bíróság álláspontja

- 149 Előjáróban emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint, amint a Törvényszék megállapította vagy értékelte a tényállást, az EUMSZ 256. cikk értelmében a Bíróság csak a tények jogi minősítésének és az abból a Törvényszék által levont jogi következtetéseknek a felülvizsgálatára rendelkezik hatáskörrel. A tények értékelése tehát, a Törvényszék előtt bemutatott bizonyítékok elferdítésének esetét kivéve, nem minősül a Bíróság felülvizsgálatának hatálya alá tartozó jogkérdésnek (2014. április 3-i Franciaország kontra Bizottság ítélet, C-559/12 P, EU:C:2014:217, 78. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 150 E tekintetben mindazonáltal rá kell mutatni arra, hogy az elferdítésnek nyilvánvalóan ki kell tűnnie az ügy irataiból, anélkül hogy szükséges lenne a tényállás és a bizonyítékok újbóli értékelése (2014. április 3-i Franciaország kontra Bizottság ítélet, C-559/12 P, EU:C:2014:217, 80. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 151 A jelen esetben elegendő megállapítani, hogy függetlenül attól a kérdéstől, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 117–120. pontjában tévesen ítélte-e meg úgy, hogy a fellebbező a kedvezményes díjszabással kapcsolatos több ténybeli elemet nem vitatott, az utóbbi által a fellebbezésében hivatkozott és a jelen ítélet 140–147. pontjában összefoglalt érvelésből következik, hogy a fellebbező valójában e tények újbóli értékelését kéri, ami nem tartozik a Bíróság hatáskörébe.
- 152 Következésképpen a tények elferdítésére alapított érvelést mint elfogadhatatlant el kell utasítani.
- 153 A megtámadott ítélet 117–120. pontjában az indokolási kötelezettség Törvényszék általi megsértésére alapított érvelést illetően – amennyiben a Törvényszék nem említette sem azokat az érveket, amelyekre a fellebbező a kedvezményes díjszabásra vonatkozó tényállási elemek vitatása érdekében hivatkozott előtte, sem pedig azokat a bizonyítékokat, amelyek arra vezették, hogy ezeket a tényállási elemeket „nem vitatott” értelemben „kétségtelennek” minősítse – meg kell állapítani, hogy a megtámadott ítélet 120., 121. és 123. pontjából, különösen pedig a „felperes maga elismeri, hogy” vagy „a felperes érvei nem kérdőjelezhetik meg ezt az értékelést” fordulatokból kitűnik, hogy a Törvényszék hivatkozott a fellebbező által e tekintetben felhozott érvekre, következésképpen azokat figyelembe vette.
- 154 Továbbá a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy kizárólag a Törvényszék feladata a hozzá benyújtott bizonyítékok értékelése. A Törvényszék – amellett, hogy köteles tiszteletben tartani a bizonyítási teherre és bizonyításfelvételre vonatkozó általános elveket és eljárási szabályokat, valamint nem ferdítheti el a bizonyítékokat – nem köteles kifejezetten indokolni az előtte bemutatott minden egyes bizonyíték bizonyító erejére vonatkozó értékelését, különösen, ha azokat érdekteleneknek vagy a jogvita eldöntése szempontjából irrelevánsaknak tartja (2018. április 26-i Cellnex Telecom és Telecom Castilla-La Mancha kontra Bizottság ítélet, C-91/17 P és C-92/17 P, nem tették közzé, EU:C:2018:284, 76. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 155 Ennélfogva a fellebbező által e tekintetben felhozott érvelést mint megalapozatlant el kell utasítani.
- 156 Mindenesetre meg kell állapítani, hogy még akkor is, ha – amint arra a fellebbező hivatkozik – a Törvényszék által elfogadott és a megtámadott ítélet 117–120. pontjában szereplő indokolást elégtelenség kell tekinteni, az indokolás ezen elégtelensége nem eredményezheti a megtámadott ítélet hatályon kívül helyezését.
- 157 Ami először is a Törvényszéknek a megtámadott ítélet 119. pontjában szereplő azon állítását illeti, miszerint az érintett időszakban a fellebbező a nagyipari fogyasztók kategóriájába tartozott, hangsúlyozni kell, hogy a fellebbező azt állítja, hogy maga és a Larko olyan jellemzőkkel rendelkezik, amelyek egyedi fogyasztási profiljuk miatt őket a többi ipari fogyasztótól megkülönböztetik.
- 158 Márpedig a Bíróság előtt tartott tárgyaláson a Bizottság és a DEI megerősítette, hogy az érintett időszakban a Larko esetében alkalmazták az A-150 díjszabást, amely a nagyipari fogyasztókra alkalmazandó általános díjszabással előírt kötelező rendes díjszabásnak minősül, amit a fellebbező egyébként nem vitatott.
- 159 E körülményre tekintettel a Larkót úgy kell tekinteni, hogy az a nagyipari fogyasztók kategóriájába tartozik.
- 160 Mivel a fellebbező mind a Törvényszékhez elé terjesztett keresetlevelében, mind pedig a Bírósághoz benyújtott írásbeli észrevételeiben elismeri, hogy a Larkóhoz hasonló jellemzőkkel rendelkezik, meg kell állapítani, hogy a Törvényszék helyesen állapította meg, hogy az érintett időszakban a fellebbező a nagyipari fogyasztóknak, a DEI ügyfeleinek a kategóriájába tartozott.
- 161 Ami másodszor a Törvényszéknek a megtámadott ítélet 117. pontjában szereplő azon állítását illeti, miszerint az említett időszakot megelőzően a törvényerejű rendelet értelmében alkalmazott kedvezményes díjszabás eltért a kötelező rendes díjszabást előíró általános díjszabályozástól, és ezt a

- rendes díjszabást olyan fogyasztók számára dolgozták ki, akiknek a fogyasztási profilja eltér a fellebbezőétől és a Larkóétól, rá kell mutatni arra, hogy mivel az 1960. évi szerződés a villamosenergia-szolgáltatás tekintetében a fellebbező számára kedvezményes díjszabást biztosított, amelynek az 1969. évi törvényerejű rendelet értelmében 2006. március 31-én meg kellett szűnnie, az említett szerződés a fellebbező számára a többi nagyipari fogyasztókra, a DEI ügyfeleire alkalmazandóhoz képest eltérő díjszabási rendszert vezetett be. Ezért amikor bevezették a kötelező rendes díjszabást előíró általános díjszabályozást 1977-ben, a fellebbező esetében nem alkalmazták ezt a díjszabást, mivel a 1960. évi szerződésnek és az 1969. évi törvényerejű rendeletnek megfelelően kedvezményes díjszabásban részesült.
- 162 Következésképpen a Törvényszék a megtámadott ítélet 117. pontjában helyesen állapította meg, hogy az érintett időszakot megelőzően az 1960. évi szerződés és az 1969. évi törvényerejű rendelet a fellebbező számára olyan díjszabási rendszert hozott létre, amely eltért a kötelező rendes díjszabást előíró általános díjszabályozástól.
- 163 Ezt a megállapítást nem kérdőjelezheti meg a fellebbező azon érve, miszerint az általános díjszabályozással előírt kötelező rendes díjszabást olyan fogyasztók számára dolgozták ki, akiknek a fogyasztási profilja eltér a fellebbezőétől és a Larkóétól.
- 164 Amint az ugyanis a jelen ítélet 159. és 160. pontjában megállapításra került, a fellebbezőt és a Larkót úgy kell tekinteni, hogy azok a nagyipari fogyasztóknak, a DEI ügyfeleinek a kategóriába, következésképpen a kötelező rendes díjszabást előíró általános díjszabályozás hatálya alá tartoznak, szükségszerűen, mivel a Bíróság előtti tárgyaláson megerősítést nyert, hogy a Larko esetében az érintett időszakban e rendes díjszabást alkalmazták.
- 165 Ami harmadszor a Törvényszéknek a megtámadott ítélet 118. pontjában szereplő azon állítását illeti, miszerint a kedvezményes díjszabás az érintett időszakban a nagyipari fogyasztókra, a DEI ügyfeleire alkalmazott rendes díjszabásnál alacsonyabb volt, rá kell mutatni arra, hogy a fellebbező elismeri, hogy az érintett időszakot kitevő tizennégy hónapból kilenc hónapon keresztül a kedvezményes díjszabás a kötelező rendes díjszabásnál alacsonyabb volt.
- 166 E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy a Bíróság előtti tárgyaláson a Bizottság arra hivatkozott, hogy e kilenc hónap alatt a kedvezményes díjszabás és a kötelező rendes díjszabás közötti különbség különösen jelentős volt, és több millió eurónak felelt meg, miközben amikor a kedvezményes díjszabás a kötelező rendes díjszabásnál magasabb volt, az e két díjszabás közötti különbség jelentősen kisebb volt, és pusztán néhány száz eurónak felelt meg. Márpedig a fellebbező ezeket az adatokat az említett tárgyaláson nem vitatta.
- 167 Mindenesetre az említett adatoknak nem mond ellent a Törvényszék elé terjesztett keresetlevél 12. mellékletben foglalt táblázat, amely megjelöli az érintett időszakban a kedvezményes díjszabás, illetve a kötelező rendes díjszabás alkalmazásából eredő összegeket. Jóllehet ugyanis ebből a táblázatból kitűnik, hogy amikor a kedvezményes díjszabás a kötelező rendes díjszabásnál magasabb volt, az e két díjszabás közötti különbség nem több száz, hanem több ezer eurónak felelt meg, az érintett időszak kilenc hónapja alatt, amikor a kedvezményes díjszabás a kötelező rendes díjszabásnál alacsonyabb volt, az e két díjszabás közötti különbség különösen magas volt, és két hónapon keresztül több tízezer eurónak, két másik hónap alatt több százezer eurónak, és öt hónapon keresztül pedig több millió eurónak felelt meg.
- 168 Hozzá kell tenni, hogy a fellebbező sem a Törvényszék, sem pedig a Bíróság előtt nem vitatta azt a 17,4 millió eurós összeget, amely a Bizottság szerint az érintett időszakban a kedvezményes díjszabás és a kötelező rendes díjszabás közötti különbség teljes összegének felel meg, és amely a fellebbezőnek ezen időszak alatt biztosított gazdasági előnynek minősül amiatt, hogy a DEI a fellebbező javára kedvezményes díjszabást alkalmazott.

- 169 Ezen tényezőkre tekintettel meg kell állapítani, hogy az érintett időszak jelentős részében a fellebbező a rendes díjszabáshoz képest jóval alacsonyabb díjszabásban részesült, ami lehetővé tette számára, hogy termelési költségeit jelentősen csökkentse.
- 170 Ebből következik, hogy az a körülmény, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 118. pontjában úgy ítélte meg, hogy az érintett időszakban a kedvezményes díjszabás a rendes díjszabásnál alacsonyabb volt, miközben ennek az esete ténylegesen és kizárólag az érintett időszak jelentős részében állt fenn, nem kérdőjelezheti meg a Törvényszék által a megtámadott ítélet 122. pontjában tett azon megállapítást, miszerint az említett időszakban a fellebbező termelési költségei a kedvezményes díjszabás alkalmazása miatt csökkentek.
- 171 E tényezőkből következik, hogy a fellebbező arra alapított érvelését, hogy a Törvényszék megsértette a rá háruló indokolási kötelezettséget, mint hatástalant mindenképpen el kell utasítani.
- 172 Következésképpen az első jogalap első részét és a második jogalapot részben mint elfogadhatatlant és részben mint megalapozatlant, mindenestre pedig mint hatástalant el kell utasítani.
- 173 A fenti megfontolások összességére tekintettel a fellebbezést teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

- 174 A Bíróság eljárási szabályzata 184. cikkének (2) bekezdése értelmében, ha a fellebbezés megalapozatlan, a Bíróság határoz a költségekről. E szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése alapján, amelyet az eljárási szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A fellebbezőt, mivel pervesztes lett, a Bizottság és a DEI kérelmének megfelelően kötelezni kell a jelen eljárás költségeinek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nyolcadik tanács) a következőképpen határozott:

- 1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.**
- 2) A Bíróság a Mytilinaios Anonymos Etairia – Omilos Epicheiriseont kötelezi a költségek viselésére.**

Aláírások